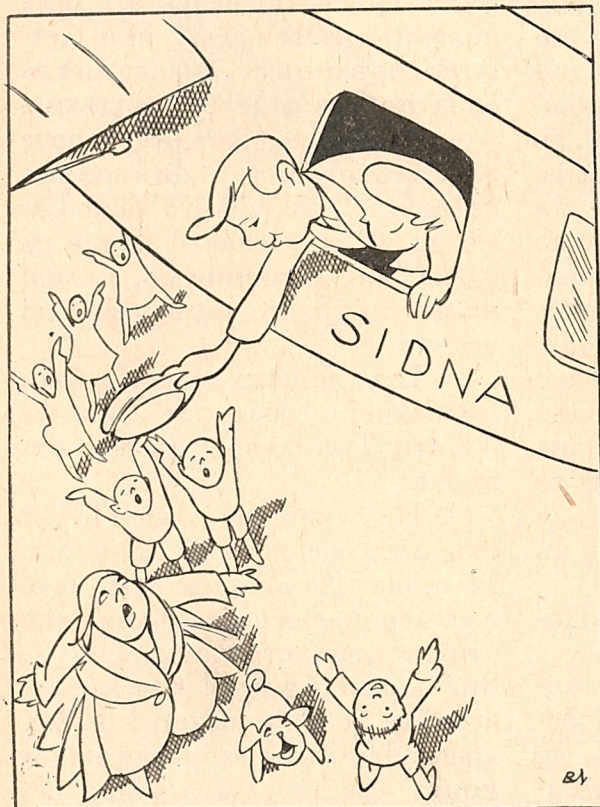

плана. Той бѣше приготвенъ вече да отлитне. Покачи се графѣтъ. Следъ него децата. Най-после се качи бати Патиланчо. Щомъ влѣзе и рече:

— Вържете ме здраво съ ремѣкъ за снагата! Защото отъ

жалостъ при тая раздѣла току вижъ, че литна долу къмъ земята, при моитѣ хора.

Тогасъ се обади патилана Мика: — Бате Патилане, когато се върнешъ, донеси ми кукла, дето вика: „Кака“.

Моторѣтъ затрака. Докато се

сѣтимъ и докато баба започне да плаче, — грамадната птица литна по земята. После се издигна. Бати Патиланчо тогасъ се подаде, шапката размаха и нѣщо извика... Но високо бѣше — нищо не разбрахме. Ма-

хахеме и ние ржце, шапки, кърпи. Баба Цоцолана палтото съблѣче. И маха, и вика: „Сбогомъ, сбогомъ, сбогомъ! Господъ да те пази въ оня край далеченъ!“ — Къмъ автомобиля трѣгна натъжена нашата дружина. Ала баба рече: — Чувствувамъ се нѣкакъ много уморена. Искамъ да почина. Да се поотбиемъ ей въ тая градина. — Ние се отбихме. Насѣдахме всички на широка пейка въ главната алея. Срещу насъ видѣхме маркучъ съсъ рѣсалка. Дана скочи, взе я, къмъ насъ я насочи и на шега рече: „Ей така се рѣси. Дали ви полѣя? Ала вода нѣма.“ — Още не изрече, градинарѣтъ пусна безъ да знай водата и тя ни за-

брѣска право въвъ лицата. Баба се разсърди, но Дана ѝ рече: „Несърди се, бабо! Следъ сладка почивка и баня се прави, та да бждемъ всички весели и здрави!“

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко! Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо.